

Sám doma a hladný

HUGO

A VIANOCE POD PSA

Sophie Pembroke

FRAGMENT

Hugo a Vianoce pod psa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Sophie Pembroke

Hugo a Vianoce pod psa – e-kniha

Copyright © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HUGO

A VIANOCE POD PSA

HUGO

A VIANOCE POD PSA

Sophie Pembroke

FRAGMENT

Sophie Pembroke: Claude's Christmas Adventure

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title Claude's Christmas Adventure.

Copyright © Sophie Pembroke, 2016

Translation © Jana Kyselová, 2022, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Slovak edition © Albatros Slovakia, s. r. o., 2022

Sophie Pembroke asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3076-1 (1. zverejnenie, 2022)

ISBN e-knihy 978-80-566-3108-9 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3109-6 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3110-2 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

Pre Sama...

Si pre mňa ako všetky Vianoce v jednom.

**PRVÁ
KAPITOLA**

HUGO

Zo škatule na stole sa šírili paradné vône. Tipoval som, že sa v nej skrýva paradné jedlo.

Zaňuchal som okolo nôh kuchynského stola a pokrútil som zadkom na dlážke. Môj malý chvostík sa hýbal spolu s ním. Hoci podľa psích štandardov vyzerám úchvatne, nie som kto-vieako vysoký. Mohol som sa snažiť, koľko som chcel, ale na škatuľu som ani poriadne nedoviedel, nieto aby som na ňu dočiahol. Premeral som si kuchynské stoličky. Energieknejší pes by sa na ne asi snažil vyskočiť, ale ja som na to nemal dosť dlhé nohy. Predstava, že sa o to pokúsim a ňufákom sa nedôstojne rozpleším na podlahe, sa mi vôbec nepozdávala.

Zaujímavé vône sa mi však *pozdávali*. Cítil som niečo vážne *lahodné*.

Práve som si sadol na zadné, aby som si premyslel svoje možnosti, keď ma do boku koplo chodidlo. Zakňučal som a odskočil.

„Ó!“ zvolala Daisy – jeden z mojich ľudí –, keď zakopla. Kopa darčiekov v jej náručí sa zosypala na stôl. A na zem. A na jednu zo stoličiek. Červeno-zlatý ligotavý papier bol úplne *všade*. Zhora na mňa pršali lesklé a jagavé trblietky (jesť sa nedali – skúšal som to).

„Hugo! Čo tu robíš? Ako je možné, že sa ti vždy podarí sadnúť si *presne* na nesprávne miesto? Oliver!“ Daisy znela

nahnevane. Takto sa zlostila len málokedy, takže som ju pozorne počúval. Zvyčajne bola zábavná, smiala sa a hocikedy ma odmenila dobrotou len za to, že sa mi podarilo oslintať jej nové topánky (ako minulý týždeň). Ale dnes nie.

Dnes sa mi zdalo, že Daisy nemá náladu rozdávať *nijaké* dobrôtky. A už vôbec sa mi nechystala ponúknuť jedlo, čo tak zaujímavo rozvoniavalo zo škatule.

To neveštilo nič dobré.

Vo dverách sa zjavil Daisin manžel Oliver. Ani on nevyzeral, že by mal oveľa lepšiu náladu ako Daisy. „Čo sa deje?“

„Daj Huga do prepravky v aute, dobre? V jednom kuse otravuje.“ Podľa môjho názoru otravoval skôr človek, ktorý prišiel do kuchyne, nechtiac ma kopol a všade naokolo rozhádzal darčeky a trblietky. Prenikavo som zaštekal, aby som prejavil nesúhlas, no Daisy na mňa iba zazrela. „Keď bude v prepravke, aspoň bude pripravený na cestu a ubudne mi jedna vec, o ktorú môžem v tomto mizernom dome zakopnúť.“

Prepravka sa mi nepáči. Jasné, chvíľu v nej hádam vydržím. Ale ani náhodou nie je taká pohodlná ako môj košík.

Obrátil som vytreštené oči aj nastražené uši k Oliverovi a dúfal som, že so mnou bude mať súcit.

„Už teraz? Nepočkáme, kým nebudeme všetci pripravení na odchod?“ Si dobrý chlapík, Oliver.

„Už *sme* pripravení,“ odvrkla mu Daisy. Oliver sa veľavýznamne pozrel na darčeky rozhádzané po kuchyni. „Alebo by sme už boli, keby som na balenie nebola sama.“

„Dám Huga do auta,“ odvetil rýchlo Oliver. Pud sebazáchovy uňho očividne vyhral nad súcitom. Nemohol som ho veľmi viniť. Aj tak mi bude vonku asi lepšie, keď má Daisy takúto náladu.

Budem rád, keď sa všetky vianočné zmätky skončia a Daisy sa znovu premení na milého človeka, ktorého poznám. A ideál-

ne na milého človeka s dobrotami pre psy. Vianoce síce boli zábavné – všade sú darčeky, všetko parádne vonia a na stromčeku sú svetielka –, ale Daisy z nich bola akási namrzená a to sa mi nepáčilo.

„Dobre. Potom sa vráť po darčkový kôš.“ Daisy mávla rukou k škatuli, ktorá tak parádne voňala. „A nezabudni na špeciálny darček pre dvojčatá! Ja zatiaľ naložím do auta zvyšok vianočnej nádielky. Potom pozháňame decká a naložíme aj ich.“

„Ak sa ešte zmestia,“ zašomral si Oliver popod nos.

Dúfal som, že žartuje. Keď spomenuli decká, nastražil som uši. Daisy aj Olivera som mal rád, ale s ich deťmi bola oveľa väčšia zábava. Najmä s Jayom – mal už šesť rokov, konečne sa prestal snažiť vyliezť mi na chrbát a vedel hrať výborné hry. Dvojčatá boli ešte príliš malé a nedalo sa s nimi robiť skoro nič, ale tešil som sa na to, ako budú rásť. Dúfal som, že budú rovnako zábavné ako Jay. Bella bola staršia, ale z času na čas ma rada brávala na prechádzku – zvyčajne vtedy, keď sa chcela zbaviť rodičov. Niekedy sa navyše schúlila na gauči do kľbka, a keď sa jej rodina neďívala, rozprávala sa so mnou. Asi sa jej páčilo, že môže hovoriť s niekým, kto jej odpovedá len štekotom.

No aj tak musím priznať, že Jay je môj najobľúbenejší človek na svete.

„Ideme, stavec.“ Oliver ma vzal do náručia a zamieril von. Keď sme prechádzali okolo obývačky, zbadal som blikajúce svetielka na vianočnom stromčeku a z diaľky som začul, ako obľúbená hračka dvojčiat vydáva stále dookola tie isté zvuky. Pravdepodobne sa s ňou nehrali ony, ale Jay. Dvojčatá mali iba päť mesiacov a ich hračky neboli vôbec zaujímavé, ale Jayovi sa aj tak zdali úžasné. Skúšal som jednu či dve poobhrýzať, no Oliver alebo Daisy ich vždy odniesli preč.

To nič. Aj tak nechutili zvlášť dobre.

Ukázalo sa, že vonku je oveľa chladnejšie ako v kuchyni. Vchodové dvere sa za nami hlučne zatvorili a na dreve zabuchotal kruh listov a bobúl, ktorý tam zavesila Daisy. Auto stálo na príjazdovej ceste, dvere malo pootvárané dokorán a dokonca aj dvere na kufri boli zdvihnuté. Už dávnejšie som si uvedomil, že máme väčšie auto ako väčšina ľudí na našej ulici. Nazdával som sa, že asi preto, lebo naša rodina má oveľa viac členov ako rodiny v ostatných domoch na Maple Drive.

Moja prepravka stála v kufri za sedadlami pre Jaya a Bellu. Pred nimi bol rad s detskými sedačkami a úplne vpredu sedávali Oliver s Daisy. V prepravke som mal rozprestretú červenú deku a na nej ležalo zopár žuvacích hračiek, aby som sa nenudil. Zaujímalo ma, ako ďaleko dnes vlastne ideme.

Boli Vianoce a to zvyčajne znamenalo, že niekoľko dní strávime u starkej a starkého v dome na pobreží. Páčilo sa mi tam – piesok pod labkami bol na dotyk zvláštny a naháňanie vln ma nikdy neomrzelo, aj keď som zatiaľ ani jednu nechytil. Tento rok sa mi však zdal iný. Hlavne menej zábavný. Počúval som Daisy, keď chystala všetko potrebné na výlet, ale niektoré slová, ktoré používala, mi nedávali veľký zmysel. Trajekt. Francúzsko. Zámok. Ani jedno z tých slov som nepoznal.

Rozprávali sa však aj o starkom so starkou a to ma potešilo. Bez nich by to ani neboli Vianoce. *Oni* pre mňa vždy mali psie dobrôtky a ich sučka Kvetinka sa so mnou vždy podelila o svoje hračky. Aj o svojich ľudí.

Ja som sa o svojich ľudí delil len nerád, ale Jay ma aj tak ľúbil viac než ostatné psy, takže na tom nezáležalo.

Kým Oliver zatváral dvere, uvelebil som sa v prepravke a čakal som, kedy sa ku mne pripojí aj zvyšok rodiny. Mohli by mi priniesť niečo pod zub.

Netrvalo to dlho.

„Hugo!“ zašepkal Jay moje meno. Jeho šepot bol hlasnejší než krik väčšiny ostatných ľudí. Pri zvuku jeho hlasu som nadskočil. „Mrzí ma, že musíš trčať v prepravke. Priniesol som ti plyšáka, aby ti cestou robil spoločnosť.“ Bojoval s dvierkami na prepravke a potom dnu strčil plyšovú hračku. Vďaka som zafučal. Nebola to len taká obyčajná hračka – priniesol mi špeciálneho francúzskeho buldočka, ktorého mu kúpili starkí, lebo sa vraj podobá na mňa.

Ak mám byť úprimný, ja som medzi nami podobu nevidel. Moje čierno-biele sfarbenie bolo oveľa elegantnejšie.

„Jay!“ zakričala Daisy znútra domu ostrým a netrzeplivým hlasom. Chlapček vytreštil oči.

„Uvidíme sa neskôr, Hugo!“ Zatrešol dvierka prepravky a odbehol, skôr než si stihol všimnúť, že ich poriadne nezatvoril. Zaujímavé.

Nikam som však v skutočnosti nepotreboval ísť, preto som sa znovu usalašil so svojím plyšovým spoločníkom po boku a sledoval som, ako rodina chodí tam a späť, nakladá do auta škatule a tašky a na strechu pripína väčšiu debnu. Oliver sa vy-potácal von s obrovskou škatuľou v darčekovom balení, ktorá bola väčšia než moja prepravka, a napchal ju do kufra vedľa mňa. Na baliacom papieri som zazrel obrázky červeno-bielych páskavých cukrových paličiek a zlaté obrysy v tvare ľudí so sladkosťami namiesto gombíkov. Vyzerali *naozaj* chutne. „Nie je na jedenie,“ pripomenul mi Oliver a zamieril do domu po ďalšiu škatuľu. „Ak zješ baliaci papier z prvého vianočného darčeka dvojčiat, poriadne si to odskáčeš.“

Ako keby som bol načisto hlúpy. Navyše som to už skúšal minulý mesiac na Jayove narodeniny. Baliaci papier chutí len o kúsok lepšie ako trblietky.

Vždy, keď sa otvorili dvere, rozľahlo sa vrieskanie dvojčiat. Odrazu som bol celkom rád, že čakám v aute, aj keď mi zatiaľ nikto nedoniesol desiatu.

Oliver sa chvíľu snažil uložiť parádne voňajúcu škatuľu vedľa mojej prepravky, ale potom ju radšej odniesol na zadné sedadlo. „Len pre istotu,“ poznamenal a významne na mňa pozrel.

Zafučal som a otočil som sa v prepravke chrbtom k nemu. Nemusí ma urážať.

Potom som si však vedľa auta všimol niekoho iného. Niekoľko, kto *jednoznačne* nepatrí do našej rodiny.

Bola to Perdita. Smiešne chlpatá a zbytočne namyslená mačka z domu číslo dvanásť oproti tomu nášmu.

Niečo zaňuchala.

„Čo to tu tak parádne vonia?“ zamňaukala a pricupkala bližšie. „Ó, prepáč, ty to predsa nemáš odkiaľ vedieť. Trčíš v prepravke.“

Ako keby nikdy nemusela cestovať v prepravke, keď išla k veterinárovi alebo niekam inam. Mačky. Stále si myslia, že sú lepšie ako ostatní.

„Naisto však viem, že nech je to čokoľvek, určite to nepatrí tebe,“ zavrčal som na ňu.

Perdita vyskočila do kufra, opatrne preliezla cez horu batôžiny a darčiekov a prešla na zadné sedadlo. „Vonia ako ryba. Možno údený losos...“ Potľapkala po rozvoniavajúcej škatuli jednou labkou.

To už bolo na mňa priveľa.

Bez varovania som vyletel cez otvorené dvierka prepravky a zaštekal som na Perditu, až zamňaukala. Uskočila od škatule, preliezla po vianočnom darčeku dvojčiat a vyklzla z auta. Spokojne som zavrčal a ona na mňa zasyčala.

Normálne zasyčala.

No dobre. Pes musí mať hrdosť, nemyslíte? Nemohol som dovoliť, aby jej to len tak prešlo.

Zoskočil som na chodník a bežal som za ňou po ulici, aby som ju vyhnal zo svojho územia. Od svojej rodiny.

Nepotrebujeme, aby sa nám okolo domu potulovali hlúpe mačky.

Nechcel som ju naozaj chytiť, čo bolo šťastie, lebo Perdita priam letela po ulici, vyšvihla sa na plot pri dome číslo dvanásť a zmizla. Aj tak si myslím, že som jej ukázal, ako sa veci majú.

Zastal som vedľa pohodlne vyzerajúceho kúska trávy v tieni vždyzeleného živého plotu a lahol som si, aby som sa po toľkej námahe spamätal. Beh veru k mojim obľúbeným činnostiam nepatrí. Aj chôdza je na mňa trochu priveľa. Hovorievam si, že som ako stvorený na ohrievanie ľudských nôh pri ohni a na jedenie. Snažil som sa polapiť dych a zľahka som pritom odfukoval. Chvíľu si oddýchnem a vrátim sa späť do auta. Koniec koncov som sa tešil, že zistím, čo je trajekt, Francúzsko a zámok.

Vtom som však začul buchot dverí na aute a nezameniteľný zvuk štartujúceho motora. V tej chvíli sa *naozaj* začalo moje dobrodružstvo.

DAISY

„Tak dobre. Máme všetko?“ Daisy pripútala Laru do detskej sedačky a vôbec si nevšimala rozhorčený nárek svojej dcéry. Prekričala ním aj vianočnú hudbu, ktorá hrala z rádia. Oliver mal zasa na starosti Lucu na druhej strane auta. Dvojčatá mali päť mesiacov a už teraz neznášali všetko, o čo sa Daisy pokúsila. Mala pocit, že Belle a Jayovi trvalo dlhšie, kým sa u nich takéto námietky objavili. Možno bolo príčinou to, že tentokrát boli deti až dve. Oliver vravieval, že sú s nimi dvojnásobné problémy, a mal na to veru dobrý dôvod.

V rade za nimi sa Jay vo svojej sedačke snažil sám si zapnúť bezpečnostný pás. Bella vedľa neho prevrátila oči s pohrdaním, aké v sebe dokáže nájsť jedine štrnásťročná pubertiačka, vzala mu pás z rúk a bez problémov ho zacvakla na miesto.

Ako k tomu všetkému vlastne došlo? Daisy si nemohla pomôcť a mala pocit, akoby bola sotva staršia než jej najstaršie dieťa. V skutočnom svete však mala štyri decká, psa túžiaceho po pozornosti a komicky veľké auto. Navyše ju deň pred Štedrým dňom čakal výlet cez Lamanšský prieliv do Francúzska a jej manžel vyzeral unavený a namrzený, hoci sa ich dobrodružná výprava ešte ani nezačala.

Bolí Vianoce. Jednoznačne čas na rodinné stretnutia, zábavu a oslavy. Nie na to, aby sa vystresovane napchávala údeným

lososom rovno z obalu a o jedenástej ráno si predstavovala, ako si dá na trajekte džin s tonikom.

„Kufre sú zbalené. Hugo je v prepravke.“ Oliver rekapituloval zoznam úloh a na prstoch pritom vyratúval jednotlivé položky. Musel zvýšiť hlas, aby prekričal silnejúci plač dvojčiat a pieseň ohlasujúcu príchod Vianoc. Dvojčatá však väčšinou zaspali, hneď ako sa auto pohlo, takže potrebovali len konečne vyraziť. A rýchlo. „Máme plienky, darčeky, jedlo aj pasy. Ešte niečo?“

„Kde je darčkový kôš?“ Rovnakú otázku jej niekoľkokrát položila matka, keď jej dnes ráno vyvolávala z Francúzska a vypytovala sa, či už odišli z domu.

„Dal som ho na zadné sedadlo medzi Bellu a Jaya. Nazdával som sa, že to bude bezpečnejšie, ako keby som ho nechal vzadu s Hugom.“

„Dobrý nápad.“ Hugovi by údený losos ani zvyšok darčkového koša určite nechutili, ale aj tak by ich vyskúšal, len aby sa o tom presvedčil. Minulý týždeň zhltol celú misku orieškov kešu a ešte týždeň *predtým* jej z taniera zjedol kus tvarohového koláča. Len na chvíľu odbehla na poschodie, aby skontrolovala dvojčatá, a keď sa vrátila, bol preč. Ten bláznivý pes sa riadil jedine svojím žalúdkom.

„Pripomeň mi, prečo tvoji rodičia nemohli kúpiť jedlo vo Francúzsku,“ zaujímal sa Oliver, keď sa usadil na sedadlo spolujazdca a zamračil sa na svetielka, ktoré blikali na palubnej doske. Takže Daisy šoféruje. Nuž dobre.

„Vraj chutí inak.“ To je predsa pointa, pomyslela si Daisy. Prečo by sa človek vôbec odsťahoval do Francúzska, keď v skutočnosti stále chcel anglické jedlo, akurát ho túžil jesť v trochu slnečnejšom počasí? Možno bolo dôvodom víno. To by dávalo zmysel.

„Aj tak nerozumiem, prečo tam musíme ísť,“ zašomral Oliver a Daisy si zahryzla do vnútornej strany líca, aby mu neodvrkla, že za všetko môže *on*. Keď jej rodičia prvýkrát navrhli, že by mohli stráviť spoločné Vianoce v ich novom dome v Normandii, práve Oliver vyhlásil, že je to úžasný nápad. Keby v ten večer zdvihla telefón ona, teraz mohli v pokoji vlastného domova jesť ovocné koláčiky.

Alebo možno aj nie. Keď si jej otec niečo vzal do hlavy, odmietnuť sa ho dalo len ťažko. Daisy bola ich jediné dieťa a mala pocit, že má voči nim isté povinnosti. Ale *ona* by sa aspoň pokúsila odmietnuť. Čo za človeka požiada vlastnú dcéru, aby sa trepala cez Lamanšský prieliv dva dni pred Vianocami so štyrmi deťmi a psom?

Daisy sa zhlboka nadýchla. Všetko bude v poriadku. Prežijú krásne Vianoce v kruhu rodiny. Budú spolu, zahrajú si spoločenské hry alebo možno šarády. Spolu s mamou pripravia úžasné pečené mäso a všetci sa prejedia pudingom. Hugo s Kvetinkou budú žobrať zvyšky morky, Jay bude všetkým rozbalovať darčeky a dvojčatá budú konečne spať celú noc.

Okej, to posledné sa asi nesplní. Dokonca aj čas zázrakov má svoje hranice.

Záležalo však na tom, že budú všetci spolu a strávia drahocenné chvíle s rodinou.

Daisy sa usmiala popod nos. Presne tak. Keď sa teraz sústredila na to, čo je skutočne dôležité, hneď sa cítila pokojnejšie. Pobožkala obe dvojčatá a ony na ňu zazreli.

„Dobre, decká, vzadu všetko okej?“ zavolala za seba pomedzi sedadlá. Odpovedalo jej ticho. „Bella?“

Daisy nazrela ďalej dozadu. Jasný. Bella držala telefón, uprene hľadela na obrazovku a na ušiach mala pritisnuté slúchadlá. Jay bol zažratý do nejakej hry na tablete. Daisy vrhla pohľad na Olivera s prosbou o rodičovskú podporu.

No aj Oliver sa hral na mobile.

Znovu sa zhlboka nadýchla, ale tentoraz jej to ani zďaleka nepomohlo tak ako predtým.

„Tak dobre!“ skríkla, natiahla sa pomedzi predné sedadlá a vytrhla Oliverovi telefón z ruky.

„Hej!“

„Odvzdajte techniku.“ Natiahla ruku, aby vzala zariadenia aj od Belly a Jaya. Obaja na ňu zdesene zízali. „Toto je rodinná dovolenka. Nadišiel čas, aby sme sa znovu zblížili. Budeme sa rozprávať, vymieňať si názory a hrať sa. Neprichádza do úvahy, aby sme tri dni civeli každý na svoju obrazovku a potom sa vrátili domov.“

„A čo urobíš? Zamkneš nám telefóny?“ Bella nadvihla obočie. „Vážne?“

„Ak bude treba, tak áno.“ Má tu vôbec niečo, kam by ich mohla zamknúť? Daisy prebehla pohľadom po aute a na zemi pri zadných sedadlách zbadala starý kozmetický kufrík svojej mamy, ktorý teraz používali ako lekárničku. Ten postačí.

„Úplne *všetko* mi ujde!“ nariekala Bella. „Odkiaľ sa dozviem, čo sa deje doma a ako sa majú kamoši?“

„Môžeš sa ich spýtať, keď sa vrátiš,“ odvetila Daisy. Nahla sa pomedzi sedačky dvojčiat, no ich písťanie si vôbec nevšímalá. Vzala Belle s Jayom tablet aj telefón, otvorila kozmetický kufrík a hodila ich spolu s Oliverovým telefónom na kopy poloprázdných balení leukoplastov a dezinfekčného krému, ktorý už okolo vrchnáka ozelenel.

„A čo bude s *tvojom* telefónom?“ Bella sa tvárila výhražne. „Keď si vzala naše...“

„Dobre!“ Daisy vytiahla z vrečka svoj telefón a prihodila ho na hromadu. Siahla do vrecúška na vnútornej strane vrchnáka na kufríku a vybrala kľúč. Potom kufrík zavrela a otočila kľúčikom v zámke. „Hotovo.“ Rozhodla sa, že vzdorovité šomranie zo zadného sedadla bude ignorovať. „Ste všetci pripútaní?“

Ozval sa nevrlý zborový súhlas. Daisy sa vytiahla zo zadnej časti auta a v duchu sa pomodlila, aby sa dnes dvojčatá nerozhodli, že za jazdy nezaspia. Alebo nech aspoň čo najskôr prestanú kvíliť. Pri neustálom náreku takmer nedokázala rozmýšľať.

Daisy si strčila malý strieborný kľúčik do vrečka na džínsoch, pozrela na hodinky a druhou rukou sa natiahla, aby zatresla kufor auta. Aspoň na chvíľu stlmila hluk znútra. Dokelu, už meškajú. S ich zeleného predmestia v Surrey trvala cesta do Portsmouthu minimálne hodinu a trajekt na nich veru čakať nebude. Bude musieť šliapnuť na plyn, aby to stihli. Oneskorenie si spomenula na Huga a cez špinavé zadné sklo sa pozrela na jeho čierno-biely kožuš. Vedľa absurdne veľkého darčeka pred dvojčatá vyzeral malý. Čo si vôbec myslela? Na túto otázku vlastne poznala odpoveď. Keď ho kupovala, bol október a ona si ešte stále myslela, že konečne strávia jedny Vianoce doma a nebudú sa musieť terigať po celej krajine na rodinné návštevy. Nazdávala sa, že aspoň raz by mohli prežiť pokojné rodinné Vianoce iba oni šiesti. Alebo teda siedmi, keď rátala aj Huga.

Nečakala, že jej zavolajú rodičia a budú chcieť, aby všetci prešli cez Lamanšský prieliv a strávili Vianoce vo Francúzsku.

Daisy si povzdychla. Všetko bude v pohode. Zdalo sa, že aspoň Hugo spí. Dúfala, že pred príchodom do Portsmouthu nebude potrebovať prestávku na záchod...

„Vyrazíme konečne?“ zakričal Oliver zo sedadla spolujazdca. Podľa jeho tónu si Daisy domyslela, že po strate svojej zábavky nie je práve nadšený. Čo už, má smolu.

„Áno,“ odpovedala tak veselo, ako len vládala. Pripútala sa na sedadle šoféra, naštartovala a pridala hlasitosť vianočného cédečka. „Tak dobre. Ktorým smerom mám ísť?“

Oliver vedľa nej pokrčil plecami. „Odkiaľ to mám vedieť? Navigáciu mám v telefóne. Ktorý si mi *zamkla*.“

Prepána, je podráždený viac ako Bella. Daisy by neverila, že je to vôbec možné. Ale nebude sa preto trápiť. Veru nie.

Daisy siahla do priehradky pod svojím sedadlom a vytiahla starodávny autoatlas, ktorý od Bellinho detstva nepoužili. „Budeme to musieť zvládnuť po starom, nemyslíte?“ spýtala sa a so sladkým úsmevom podala atlas Oliverovi. „Kto si chce cestou zahrať slovnú hru? Ja začnem. Hádajte, na čo myslím. Začína sa to na písmeno M.“

„Máá! Máá! Máá!“ zvolal Luca zúfalo a Lara mu odpovedala nárekom.

„Mučenie,“ hádala Bella.

„Môj tablet,“ ozval sa Jay smutne.

„Mnoho, mnoho kilometrov pred nami,“ zamrmlal Oliver.

Daisy usúdila, že medzi Maple Drive a Portsmouthom bude možno potrebovať zopár ďalších hlbokých nádychov.

Nehovoriac o veľmi veľkom džine a toniku, ktorý si dá, keď sa konečne dostanú na ten mizerný trajekt.

JACK

Jack si obzrel smutnú vetvičku cezmíny priviazanú ku klopadlu na dverách domu číslo trinásť a zhodnotil, že Maple Drive je asi najmenej sviatočné miesto na jeho poštovej trase. Akoby si na Vianoce všetci spomenuli až na poslednú chvíľu a potom sa rozhodli, že im vlastne nestoja za námahu. Videl čudný veniec a cez pár okien zazrel umelý vianočný stromček, ale to bolo všetko. Teda okrem elegantných svetielok v tvare cencúľov, ktoré viseli pozdĺž parapetu pod spáľňovým oknom domu číslo dvanásť. Dokonca aj tie však v sivastom a vyblednutom jase zimného slnka vyzerali trochu opustene.

Niežeby si Jack myslel, že každý dom musí mať na streche vysvieteného Santu a ôsmich príšerných sobov žiariacich v tme. Trocha sviatočnej veselosti by však neuškodilo. Na svojich obchôdkach si dokonca začal hmkať vianočné koledy a snažil sa tak zlepšiť náladu ulice.

Ak však človek hľadal radosť, slávnostnú atmosféru alebo niečo podobné, Maple Drive na to očividne nebola správnym miestom.

„A pozrite sa na tú komickú výzdobu na čísle dvanásť! Vyzerá to tam ako vykričaný dom.“ Sivovlasá pani Templetonová s príkrym nesúhlasom pokrútila hlavou. Jackovi pripomínala riaditeľku školy z obdobia, keď mal päť rokov. Bola desivejšia ako všetci jeho nadriadení v armáde dokopy. Kto by bol pove-

dal, že keď sa po desiatich rokoch vo vojsku vráti k civilnému životu, stále bude mať príležitosť triasť sa ako osika?

Pani Templetonová dôrazne ukázala k domu číslo dvanásť a Jack mal pocit, že ak chce, aby mu podpísala prevzatie balíka, musí sa naň pozrieť. Videl však iba decentné cencúľové svetielka pod okenným parapetom. Malý kúsok svetla v tmavom zimnom dni.

„Mne sa celkom páčia,“ odvetil mierne a vyslúžil si tým od pani Templetonovej nevraživý pohľad.

„Isteže áno.“ Obzrela si ho od hlavy po päty. Jack pritom hútal, čo také asi vidí. Prívetivého poštára alebo bývalého desiatnika Tylera? V niektoré dni si už ani on sám nebol istý, ktorým z nich vlastne je.

Pani Templetonová si odfrkla. „Pripúšťam, že je celkom pekná. Takým neupraveným a prehnaným spôsobom.“

Ahá. Takže toto si pani Templetonová myslí. Nuž, čiastočne mala pravdu. Obyvatelka domu číslo dvanásť na Maple Drive *bola* pekná. Vlastne veľmi pekná. Jackovi sa však odjakživa zdalo, že je smutná a osamelá.

Mal dostatok času, aby si mohol tento názor vytvoriť, pretože jej za posledné mesiace doručil celú kopu balíkov. Pokiaľ Jack vedel, Holly Starrová, Maple Drive 12, Surrey, si celý svoj život objednávala z internetu.

„A tá jej mačka! Pozrite sa, akurát sa blíži, preháňa sa ka-de-tade!“ Jack sa obrátil a zbadal, ako cez cestu letí čierno-biela chlpatá šmuha. Niekoľko krokov za ňou cupkal malý čierno-biely psík a obrovské uši mu poletovali vo vánku. „Och, o psoch na tejto ulici radšej ani nebudem hovoriť...“ dodala pani Templetonová vo chvíli, keď psík vzdal prenasledovanie a stiahol sa na chodník. Jack predpokladal, že asi mieri domov.

„Keby ste mi to mohli sem podpísať...“ prerušil ju Jack, znovu zdvihol svoj elektronický podpisový tablet a zadržal po-
vzdych, keď pani Templetonová pri pohľade naň odfrkla.

„Moderné hračky.“ Opatrne vzala do prstov plastové pero.
„Osobne nerozumiem, čo bolo zlé na pere a papieri.“

Jack sa pokúsil o trpezlivý úsmev, ale ona ho nanešťastie zrejme pochopila ako povzbudenie.

„V poslednom čase robíme chybu. Príliš sa spoliehame na elektroniku. Najmä deti. Dokonca aj môj vnuk Zach je v jednom kuse prilepený k svojmu počítaču... Jeho matka si s ním totiž nevie rady. V *mojom* dome sa na tej mašine nikdy nehráva.“ Namierila naňho dotykové pero a vyzerala pritom celkom hrozivo. „*Ja* si ešte pamätám časy, keď sme nič také nemali. Deti počúvali, hrali sa vonku na ulici, a ak vedeli, čo je pre ne dobré, nevyvádzať. Takéto krikľavé... americké Vianoce kedysi neexistovali.“ Dotykové pero znovu mávlo smerom k cencúľovým svetielkam. „Vážne. Svetlá. Zvonka na dome!“

Jack nedokázal odolať. „Mali by ste vidieť domy na Cedar Avenue,“ nadhodil sprisahaneckým šeptom. „Na jednom majú na streche celú súpravu svietiacej Snehulienky a siedmich trpaslíkov.“

Pani Templetonová podľa jeho očakávania zdesene zalapala po dychu. „Ale... ale veď to ani nie je sviatočné!“

Jack pokrčil plecami. „Iný dom má zasa jasičky. Tie by sa vám možno páčili viac.“

„Úprimne o tom pochybujem.“

Jack o tom tiež pochyboval. „Tak či onak...“ Významne pozrel na dotykové pero, ktoré ešte stále zdôrazňovalo každú myšlienku pani Templetonovej. „Keby ste mohli...“ Znovu potriasol podpisovým tabletom.

„Pche.“ Pani Templetonová naškriabala na obrazovku zopár čiar a Jack sa rozhodol, že mu to stačí. Podal jej balík a na ňom niekoľko obálok veľkých ako vianočné pohľadnice. Zamračila sa naňho. „Pozrite sa na tie známky! Čo sa stalo so starými dobrými vianočnými známkami s betlehemom? To mi vysvetlite.“

Jackovi sa kreslení Santovia celkom páčili, ale pani Templetonová zavrela dvere, skôr ako jej to stihol povedať.

„Veselé Vianoce, pani Templetonová,“ zavolať cez zatvorené dvere. „Ty stará xantipa,“ dodal popod nos.

Keď sa presťahoval na Maple Drive, toto veru nečakal. Krátko po odchode z armády sa zamestnal ako poštár, a keď mu prideliť predmestie s peknými upravenými domami, priateľsky pôsobiacimi prednými dverami a udržiavanými trávnikmi, nazdával sa, že narazil presne na to, čo hľadal. Na miesto, ktoré bude pokojné, priateľské a bude mať správnu britskú atmosféru. Miesto, kde ho z času na čas pozvú na šálku čaju či sušienky. Alebo aspoň miesto, kde by si mohol nájsť nových priateľov a komunitu, aby nahradil rodinu, ktorú opustil, keď odišiel z vojska.

Bol si taký istý, že našiel, čo hľadal, že si dokonca prenajal jeden z menších domov v radovej zástavbe na okraji štvrte, hneď na rohu Maple Drive.

Zanedlho sa však jeho predstavy rozplynuli.

Maple Drive možno vyzerala ako priateľské predmestie, kde vládla spolupatričnosť, ale tabule susedskej hliadky a živé ploty ostrihané do tvaru zvierat vyvolávali klamlivý dojem. Ulica bola plná klebetných sľedičov a zaneprázdnených zamestnancov, ktorí mu nechávali lístočky a žiadali ho, aby im nechával balíky v čudných úkrytoch. A potom tu bývala pani Templetonová. Jack by mohol porátať na prstoch jednej ruky, koľko skutočných rozhovorov mal za tri mesiace so svojimi susedmi. Väčšina z nich sa navyše týkala klesajúcich štandardov poštových služieb. Pochyboval, či si na Maple Drive vôbec niekto *uvedomuje*, že tam v skutočnosti aj býva.

Jack si povzdychol a vliekol sa naspäť po ulici. Ako sa vzdaloval od domu pani Templetonovej na konci slepej uličky, hodil pár pohľadníc do schránky domu číslo jedenásť, kde bývali McCawleyovci. Práve sa chystal prejsť cez cestu a doručiť balíček

vo svojej taške adresovaný Holly Starrovej z čísla dvanásť, kde viseli cencúle, keď na príjazdovej cestičke zbadal niečo ligo-tavé. Zvraštil čelo a zohol sa, aby to zdvihol. Medzi prstami držal malý strieborný kľúčik a obzeral si ho. Zdalo sa, že by sa ním mohli otvárať zámky na darčekovej škatuľke alebo možno tajný denník či niečo podobné. Možno nebol dôležitý, ale aj tak... Otočil sa a hodil ho do schránky na kôpku pohľadníc. Takto ho aspoň nájdu, keby ho náhodou potrebovali.

Spokojne prikývol a prepochoval cez cestu k domu číslo dvanásť. Boli predsa Vianoce a okrem potešenia z toho, že môže Holly Starrovej doručovať balíčky, tento rok v podstate nijaký iný darček neočakával.

Možno jej dokonca spomenie, že sa mu páčia cencúle na jej dome.

**DRUHÁ
KAPITOLA**